

Коли повернуся

Борис Олійник

Коли повернуся до вас,
вже одягнутий в камінь, –
Я камінь зніму із душі і квадратних рамен
І стану легкий,
мов хмарина в дорозі на Канів,
І ввіллється в душу, як в чашу,
козацький ромен.

І стануть нікчемними
виляски “слава-неслава”,
Порожній двобій язиків ні про що і про все, –
Коли я побачу, як сонце голубить отави
І мудний мурах
обережно личинку несе.

Пощо тоді, хлопці,
каррарський заманливий мармур,
І золото Креза,
і вкупі з хвалою – хула, –
Я віддаю за одне
недоспіване: “мамо”,
За те, що долоню мою
освятила бджола.

Пощо тоді слів перелітних
лукава пороша,
Холодні обійми
майстрів залаштункових справ,
Я все віддаю за хустину у синій горошок
З далекої пісні про ту, що любив, та не взяв.

Я все вам прощу,
побратими і недруги вчені, –
Хай доля врожайного вам надарує дощу!
Але не прощу і пилинки
на образ Шевченка
І зламану гілку калини

повік не прощу!

Тоді я прийду на відплату,
одягнутий в камінь,
І рухом гранітним змету крамарів і сутяг,
І хай мене судить по правді і совісті Канів –
Єдино Верховний мій
і Повноважний Суддя!